

Henvendelsen til den danske Statsminister ikke indgaar som et naturligt, logisk Led i hele denne Tale. Man har ved Læsningen det Indtryk, at det i nogen Grad drejer sig om en improviseret Udtalelse fra den britiske Premierministers Side. Udtalelsen gik jo som bekendt ud paa, at det glædede den britiske Premierminister at se sin gamle Ven den danske Statsminister her i Forsamlingen, den danske Statsminister, hvis Erklæringer om Danmarks Hær og Flaade i Sandhed har vist Eksemplet for alle forstandige Nationer i Verden. For alle *forstandige* Nationer i Verden! Ja, England hører altsaa ikke til disse forstandige Nationer, for hvem den britiske Premierminister opstillede det danske Afrustningsforslag som et Eksempel værdigt til Efterfølgelse. England hører ikke til de forstandige Nationer, saa vist som Ramsay Mac Donald jo hidtil har vakt mere Opmærksomhed ved en stærk Øgelse af den britiske Krydsereskadre og en Udvidelse af den britiske Luftflaade, hvilket vel i Praksis maa siges at være en ejendommelig Maade at følge den anbefaling paa, han gav det forestaaende danske Afrustningsforslag. Det minder mig i nogen Grad om en Indberetning, jeg for kortere Tid siden har set gengivet i forskellige engelske Blade. Mr. Turner ved den herværende britiske Legation har til „Foreign Office“ indsendt en meget objektiv og i øvrigt i høj Grad læseværdig Afhandling om den danske Sociallovgivning og Socialforsikring, ikke mindst om Aldersrentelovgivningen, saaledes som den nu er efter Loven af 7. August 1922, og efter at have givet denne Fremstilling tilføjer Mr. Turner, at det er jo et meget beundringsværdigt og fremragende System, som det danske Samfund her har bygget op, men England har ikke Raad til at følge et saadant System eller anvende de til Grund for dette liggende Principper. England har altsaa kun Raad til at anvise *andre* Nationer at betræde de forstandige, henholdsvis beundringsværdige Veje, som vi vandrer herhjemme.

Den britiske Premierministers Udtalelse i Genève fremkaldte jo saa et Svar fra den højtærede Statsminister, et Svar, mod hvis Form og Indhold der neppe herhjemme vil kunne fremsættes vægtige Indvendinger. Det ærede Medlem Hr. P. Munch citerede i Gaar en enkelt Passus, der vedrørte det „forestaaende Militærforslag“, hvad der, forekommer det mig, er en noget eufemistisk Betegnelse for de tragikomiske Forslag, der er fremsat her i Tinget. Denne Udtalelse af den højtærede Statsminister lød

saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse den —: „Disse Forslag er endnu ikke fuldstændig udarbejdede, men de tilsigter en dybtgaaende Omdannelse af vore militære Stridskræfter, som berøver disse deres krigsmæssige Karakter og erstatter Hær og Flaade med et Vagtkorps til Overvaagelse af Grænserne og de territoriale Farvande“. Og det ærede Medlem Hr. P. Munch bemærkede — jeg noterede mig hans Udtalelse —, at denne Passus blev „modtaget med et ganske stærkt Bifald af Forsamlingen“. Jeg havde i og for sig ikke ventet, at en saa kølig Iagttagelse, en saa skeptisk Natur som det ærede Medlem Hr. P. Munch vilde lægge synderlig Vægt paa, om der vistest en udpræget Høflighedsakt som den, der vistest ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem Hr. Moltesen sagde i Gaar meget rigtigt, at man klappede meget i Folkeforbunds-Forsamlingen, og det ærede Medlem har fuldkommen Ret; jeg tror, at for et Forum som Folkeforbunds-Assembleen i Genève, er der kun een Ting, som er en utilgivelig Dødssynd, og det er den ikke at være høflig — Forsyndelse mod Høflighedens og Etikettens Bud er noget i Retning af en Dødssynd for et Forum som det i Genève. Men hvor meget man nu vil lægge ind i den Slags Tilkendegivelser, er jo en ganske anden Sag. Jeg tror, at hvis man vil læse *compte-rendu'en* over alle Møderne i Genève, vil man se, at hver eneste Tale slutter med: „(Applaudissements)“ — jeg tror hver eneste en, der overhovedet er blevet holdt. Derimod kan Styrken og Kraften af Bifaldet være noget forskellig, og naar man derfor skal lægge Mærke til noget i saa Henseende, er det, naar der sker det fuldkommen ekstraordinære, som f. Eks. ved den Tale, der blev holdt af den tidligere græske Udenrigsminister Hr. Politis. Her kan man i Sandhed sige, at det drejer sig om en Tale, der blev hilst med fuldkommen demonstrativt Bifald — jeg vil maaske senere i en anden Forbindelse faa Lejlighed til at komme ind paa denne Tale. Det ærede Medlem Hr. Moltesen talte jo ogsaa om, at der var Gallerier i Folkeforbunds-Assembleen, og at disse fyldtes af et internationalt Publikum; der var meget tilbøjeligt til Bifaldstilkendegivelser. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, han har fuldkommen Ret. Saa vidt jeg har kunnet følge det, har ogsaa disse Bifaldstilkendegivelser fra Publikums Side sat sig Spor i Beretningerne til den hjemlige Presse. Det erindrer jeg i alt Fald tydeligt at have set i forskellige